

РЕШЕНИЕ

№ 4832

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4125** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Производството е образувано във връзка с Решение № 4206 от 13.04.2020 г., постановено от Върховен административен съд по административно дело № 3842/2019 г., с което е отменено Решение № 7778/19.12.2018 г. на АССГ, постановено по административно дело № 10775/2018 г., с което е отхвърлена жалба на И. А. М., роден на 11.02.1970 г., ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], гражданин на Л. срещу Заповед Рег. № 5364з-1356/28.09.2018 г., с която му е наложена принудителна административна мярка „отнемане правото на постоянно пребиваване в Република България“ на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. С отменителното решение са дадени задължителни указания при новото разглеждане на делото, изразяващи се в назначаване на съдебномедицинска експертиза, с която да се установи какво е здравословното състояние на жалбоподателя, респективно наличието на инвалидност.

В жалбата са изложени твърдения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон и в нарушение на административнопроцесуалните норми. Посочва се, че жалбоподателят е с влошено здравословно състояние. За същия се налага се продължително лечение, което не би могло да се извърши ефективно в Л.. Жалбоподателят има семейство, за което трябва

да се грижи и разделянето ще се отрази на психическото му състояние. В съдебно заседание жалбоподателят, уведомен по реда на чл.18 от АПК не се явява и не изпраща представител. От процесуалния му представител е депозирана молба от 06.07.2021 г., с която същият не възразява да се даде ход по същество. Не претендира разноси.

Ответникът – Директор на Дирекция „Миграция“ МВР, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Ч., който моли съда да отхвърли предявената жалба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че И. А. М. е ливански гражданин, постоянно пребиваващ в Република България чужденец от 2003 г. На същия на 19.08.2013 г. е издадена временна карта на чужденец №[ЕИК] за пребиваване на територията на РБ, с валидност до 08.06.2018 г.

С писмо № ПД 751 от 26.07.2018 г. С. районна прокуратура е уведомила МВР - Дирекция „Миграция“, че жалбоподателят понастоящем е с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и се намира в Централен затвор-гр. С.. Срещу него в СРС, е внесен обвинителен акт за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 194, ал. 1, във вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 29, ал. 1, б. „б“ от НК. В същото писмо е отразено, че за периода 2007-2015 г., И. А. М. има шест присъди за извършени кражби, като по НОХД № 17351/2014 г. и НОХД № 17905/2015 г., по които не е отлагано наложеното му наказание. Софийският районен съд му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за извършени престъпления по чл. 195, ал. 1, т. 7 от НК и чл. 196, ал. 1, т. 1 от НК. Представена е и Справка за съдимост от 25.07.2018 г. (л.17-22).

Въз основа на писмото от СРП, срещу И. А. М. е образувана процедура по налагане на ПАМ „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“. На 28.09.2018 г. е изготвено Предложение рег.№ 5364з-17112 от Началник отдел „Законна миграция и българско гражданство“. В предложението е посочено, че съгласно представената Справка за съдимост за периода от 2008 г. до 2015 г., жалбоподателят има общо шест присъди по наказателни общ характер дела, по четири от които наказанието е „Лишаване от свобода“. Всичките престъпления са по чл.195 и чл.196 НК – квалифицирана кражба и кражба при условията на опасен рецидив. В предложението е посочено още, че чужденецът е в България от 2003 г., не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, женен е за българската гражданка Зора Г., няма деца, като двамата съпрузи са регистрирани на различни административни адреси.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, административният орган е издал оспорената Заповед рег. № 5364з-1356/28.09.2018 г., с която на основание чл. 40, ал. 1,

т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена ПАМ – „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“. В мотивите на заповедта е отразено, че ливанският гражданин е осъждан многократно за извършени умишлени престъпления на територията България, които съгласно българския НК се наказват с „Лишаване от свобода“ не по-малко от една година. На 01.10.2018 г. със Заповед № 5364з-1363 на И. А. М. са наложени ПАМ „Експулсиране“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“. Оспорената заповед е връчена на оспорващото лице на 01.10.2018 г., лично и на разбираем за лицето език, в присъствие на преводач (л.15-16).

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспорената заповед е връчена на 01.10.2018 г. на жалбоподателя лично (л.15-16). Жалбата, по която е образувано настоящето производство е депозирана до съда на 03.10.2018 г., видно от поставения върху същата входящ номер /л.5/, поради което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона форма - чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ (изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 16 от 2013 г., доп. - ДВ, бр. 70 от 2013 г., в сила от 24.12.2013 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 108 от 2013 г., доп. - ДВ, бр. 33 от 2016 г., в сила от 21.05.2016 г., доп. - ДВ, бр. 97 от 2017 г., доп. - ДВ, бр. 24 от 2018 г., в сила от 23.05.2018 г., изм. - ДВ, бр. 34 от 2019 г., изм. ДВ, бр. 21/2021 г.), отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато: са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 - 22 и 26, както и в случаите по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ. Нормата на чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е императивна и административният орган действа при условията на обвързана компетентност при съобразяване на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1-4, т. 6-11, т. 14,16, т. 20-22 и т. 26 от ЗЧРБ.

В процесния случай не е спорно между страните, че И. А. М. пребивава на територията на Република България от 2003 г., както и че същият е осъждан за

периода 2007 г. – 2015 г. общо шест пъти, като пет от случаите за извършените от него престъпления по чл. 195, ал. 1 от НК се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от една до десет години. Не е спорно, че по време на процедурата по отнемане на постоянно пребиваване, чужденецът е бил в Централен затвор – [населено място].

Според чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към датата на издаване на заповедта) - е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода. При налагане на принудителната административна мярка е спазено изискването на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като административният орган е отчел всички обстоятелства, посочени в разпоредбата.

Спорното между страните се изразява в това, че здравословното състояние на жалбоподателя е било силно влошено. Твърди се, че административният орган не е преценил дали в Л. за него ще бъдат положени адекватни медицински грижи. В тази връзка е поискано назначаване на съдебномедицинска експертиза за установяване действителното му здравословно състояние.

Съгласно дадените указания в отменителното решение на ВАС, настоящият съдебен състав допусна извършване на съдебномедицинска експертиза.

Видно от писмо Рег. № 5059/26.03.2021 г. от ГДИН, И. А. М. не пребивава в затворите в РБ и в арестите на територията на ОСИН – С.. Същият след щателно търсене не е открит. Предвид това, поради обективна невъзможност, изразяваща се в обстоятелството, че И. А. М. е с неизвестно местонахождение и не може да бъде открит за преглед и изследване, определението за назначаване на СМЕ е отменено.

Предвид изложеното съдът приема за безспорно, че жалбоподателят е лице с трайно установени престъпни навици. В хода на административната процедура са установени обстоятелства, при наличието на които, както се посочи по-горе административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Посочените като основание за издаване на оспорената заповед законови разпоредби са императивни и при наличие на визираните в тях предпоставки, административният орган следва да наложи съответната принудителна административна мярка.

В хода на съдебното производство не се установи чужденецът да попада в категорията „уязвими лица“, съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, а именно „уязвими лица са малолетни или непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители с малолетни или непълнолетни деца и лица, които са подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие“. Наличието на здравословни проблеми не доказва принадлежността на чужденеца към категорията „уязвими лица“ и не обосновава извод, различен от обективирания в оспорения административен акт.

По изложените съображения, съдът намира, че оспорената Заповед Рег. № 5364з-1356/28.09.2018 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” е

законосъобразна, като издадена в съответствие с материалния и процесуален закон. Ето защо, жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Дирекция „Миграция“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. М., роден на 11.02.1970 г., ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], гражданин на Л. срещу Заповед Рег. № 5364з-1356/28.09.2018 г., с която му е наложена принудителна административна мярка „отнемане правото на постоянно пребиваване в Република България“ на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА на И. А. М., роден на 11.02.1970 г., ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], гражданин на Л. да заплати сторените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: